

atter og atter, at de Skattelovforslag, som vare fremsatte af den parlamentariske Skattekommission, vare saa nær Idealet som muligt, saa gode, at der næsten intet var at rette paa dem, og at det i ethvert Tilfælde næsten betragtedes som Helligbrøde, hvis man vilde til at røre ved selve Systemet, stiller det sig anderledes under den Diskussion, der har fundet Sted i Gaar og i Dag. Jeg er her tilbøjelig til at se bort fra den ærede Indleders Foredrag i Gaar, thi det er jo ganske naturligt, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 6te Valgkreds (Alberti), som i Efteraaret var Ordfører her i Tinget for Forslagene, ikke endnu — jeg haaber, han bliver det — er begejstret for den Forandring i Situationen, som er fremkommen ved Landstingets Forslag. Men undtager jeg dette ærede Medlem, har jeg ikke lagt Mærke til, at der har været ytret et eneste Ord om, at det er nogen som helst Forbrydelse, langt mindre en Helligbrøde, at tænke sig et andet System end Skattekommissionens. Tværtimod, man har fra alle Sider — bortset fra denne enkelte Udtalelse — været af den Anskuelse, at det, der nu er lagt paa Tingets Bord, er overordentlig langt at foretrække for det, Skattekommissionen bød os (Afbrydelse). Ja, det er Systemet, jeg taler om. Jeg skal være villig til at indrømme, at der saavel ved det ene som ved det andet af disse to Systemer maaske kan være noget at rette, men ingen skal kunne afdisputere mig, at naar man taler om en Skattereform, et System, er det, som Landstinget har foreslaaet, og som vi nu forhandle, en virkelig Skattereform. Det er og var og kunde det andet aldrig nogen Sinde blive. Det var kun en Månøvre frem og tilbage med nogle Penge, men en Skattereform var det ikke. Hvad der her foreligger, er en virkelig Skattereform, og deri ligger efter min Mening det, som anbefaler det System, vi nu behandle, fremfor det tidligere. Vil man se rent praktisk paa, hvorledes de to Systemer ville virke i økonomisk Henseende for dem, man vil gavné dermed, maa jeg i Dag som altid holde for Øje, at Hovedøjemedet med hele Skattereformen fra først af har været to Ting, for det første at lette Byrderne for Hartkornet og dernæst at faa Skat af den mobile Kapital, der hidtil ikke har skattet til Staten. Det er virkelig det Synspunkt, man maa anlægge, hvis man overhovedet vil sammenligne Systemernes Virkemaade over for Befolkningen, og da først og fremmest Landbefolkningen, hvis Tarv man maa se paa, naar man vil sammen-

ligne de to Forslags Resultater. Jeg maa bringe i Erindring — det bliver ofte glemt af de Herrer — at Skattekommissionen ikke alene foreslaar at overføre en Del Millioner til Kommunerne, deraf 6,669,000 Kr. til Landdistrikterne, men tillige — og det er det, de Herrer gerne ville glemme — at de samtidig foruden at opretholde samtlige gamle Skatter, paalægger de samme Landdistrikter ny Skatter til et Beløb af 3,122,000 Kr. Det ville de Herrer gerne glemme. Det lyder kønt, at De give 6,669,000 Kr. til Fordel for det betrængte Hartkorn, og jeg har set i Tidenden Eksempel paa, at et Medlem i det andet Ting har regnet ud ved Hjælp af denne Forglemmelse, at man kunde lette Hartkornet med 17—18—19 Kr. pr. Td., medens det faktiske Resultat simpelt hen er dette, at det, man letter Landdistrikternes Skatter med, selv i det allerheldigste Tilfælde er Differencen mellem det, der overføres, og de ny Skatter, der paalægges. Det kan imidlertid neppe omdisputeres, at naar denne Difference, 3,547,000 Kr., bliver fordelt paa 375,000 Td. Hartkorn, kan det ikke blive 17, 18 eller 19 Kr. eller noget i den Retning. Hvis man gaar ud fra, at hele det Bruttobeløb, som overføres til Landdistrikterne, udelukkende kommer Hartkornet til gode hvert Aar, kan det neppe blive mere end 9 Kr. 46 Øre pr. Td. Hartkorn; dette fremkommer, naar vi dividerer 375,000 ind i 3,547,000, som bliver Resultatet af Reguleringen mellem Overføringen og de ny Skatter. Jeg skal straks imødegaa en Indvending, som muligvis kunde fremkomme derved, at jeg ikke har kunnet — og det har Kommissionen heller ikke kunnet, eftersom den ikke har gjort det — gøre Rede for, hvem det er, der skal svare de 3,122,000 Kr. ny Skatter i Landdistrikterne. Jeg gaar ud fra, at man ikke gør Hartkornet Uret, naar man siger: I faa den samlede Lettelse af 6,669,000 Kr. til Eders Raadighed, men saa maa I ogsaa finde Eder i at betale det, der efter det andet Forslag skal betales, thi vi have ikke andre, der kunne gøre det. Jeg ved vel, at en Del af de 6,669,000 Kr. vil blive ført til Lettelse for dem, der ikke ere Hartkornsejere, men paa den anden Side ved jeg ogsaa, at de betale en Del af de ny Skatter. Jeg tror derfor ikke, at man kommer Virkeligheden nærmere, og i alt Fald er man ikke kommen det i Kommissionen, end ved at sige: Den Lettelse, der indkommer, er i bedste Tilfælde lig Differencen mellem det, der overføres, og det, der paalægges som ny Skatter.